

Sygn. akt **VIII Ua 25/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSO Jolanta Łanowy-Klimek
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019r. w Gliwicach

sprawy z odwołania E. M. (M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 marca 2018 r. **sygn. akt** VI U 400/16

1) oddala apelację;

2) zasądza od E. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 25/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 lipca 2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił E. M. (M.) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 5 czerwca 1983r. po zmarłym małżonku W. K. (K.).

Od decyzji odwołała się E. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania.

W uzasadnieniu podniosła, że organ rentowy w sposób nieuzasadniony odmówił jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy małżonka, podczas gdy spełnia wszystkie przesłanki wymagane przepisami ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Odwołująca wskazała,

że przedłożyła wyrok ustalający wypadek przy pracy zmarłego W. K., a organ rentowy błędnie stwierdził, że wyrok ten nie zawiera informacji niezbędnych do przyznania świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego lub zawiera stwierdzenia bezpodstawne.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy podniósł, że wyrok ustalający wypadek przy pracy małżonka odwołującej nie jest wiążący dla organu rentowego w postępowaniu o jednorazowe odszkodowanie, ponieważ nie zastępuje protokołu powypadkowego.

Wyrokiem z 29 marca 2018r. sygn. VI U 400/16 Sąd Rejonowy w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

W pisemnym uzasadnieniu podano, że zmarły małżonek odwołującej W. K. był zatrudniony w Spółdzielni (...) w Z.. W dniu 5 czerwca 1983r. uległ wypadkowi przy pracy, w następstwie którego doznał urazu kończyny dolnej. Małżonek odwołującej zmarł dnia 12 lutego 2016r.

Postanowieniem z 11 maja 2017r. Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy na okoliczność ustalenia, czy przyczyną/współprzyczyną zgonu W. K. było zdarzenie z 6 czerwca 1983r. (omyłkowo wskazano dzień 6 czerwca zamiast 5 czerwca).

Opinię z 2 grudnia 2017r. wydał biegły z zakresu ortopedii R. H., który dokonał analizy ortopedycznej na podstawie zgromadzonej dokumentacji medycznej. Biegły rozpoznał u małżonka odwołującej stan po stłuczeniu kolana lewego, bez stwierdzenia zmian pourazowych o charakterze długotrwałym, czy też trwałym, wyleczone, bez udokumentowanych długotrwałych, ani trwałych następstw. Biegły wskazał, że zmarły W. K. dnia 5 czerwca 1983r. doznał urazu lewej kończyny dolnej w okolicy stawu kolanowego z towarzyszącym krwiakiem uda. Skutki tego wypadku poszkodowany leczył w dacie 8-16 czerwca 1983r. Biegły podał, że z opisu zdarzenia oraz krótkiego czasu leczenia (10 dni) należy wnioskować, że uraz ten miał charakter stłuczenia, a więc uszkodzenia tkanek miękkich lewej kończyny dolnej w okolicy stawu kolanowego, uda i podudzia. W opinii biegły wskazał, że brak jakichkolwiek informacji o kontynuacji leczenia tego urazu po dacie 16 czerwca 1983r. oraz jakichkolwiek dolegliwości ze strony lewego stawu kolanowego, aż do dnia 24 kwietnia 1997r. wyklucza obecność logicznego związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy urazem kolana z dnia 5 czerwca 1983r. i jego negatywnym wpływem na stan zdrowia małżonka odwołującej. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że uraz okolicy lewego stawu kolanowego powstały dnia 5 czerwca 1983r., będący skutkiem wypadku przy pracy, ma jakikolwiek wpływ na pogorszenie stanu zdrowia małżonka odwołującej. Nie może być on uznany za przyczynę, bądź współprzyczynę zgonu małżonka odwołującej.

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego.

Sąd Rejonowy podzielił w całości opinię biegłego. Opinia została sporządzona rzetelnie i wyczerpująco, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie akt sprawy.

Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołanie od zaskarżonej decyzji nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powołując się na art. 13 ust. 1 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r.,

poz. 748 ze zm.) Sąd Rejonowy wskazał, że przesłanką stanowiącą o prawie do odszkodowania jest związek pomiędzy zgonem a wypadkiem przy pracy, a w niniejszej sprawie związku takiego nie stwierdzono. Samo ustalenie, że dane zdarzenie jest wypadkiem przy pracy nie stanowi o tym, że musiał on być przyczyną lub współprzyczyną zgonu.

Postępowanie dowodowe wykazało, że zgon W. K. nie wystąpił wskutek wypadku przy pracy z 5 czerwca 1983r. Sąd Rejonowy w tym zakresie oparł się na ustaleniach opinii biegłego sądowego, która to opinia stanowiła analizę stanu zdrowia małżonka odwołującej po wypadku przy pracy z dnia 5 czerwca 1983r. Brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących na ewentualny wpływ skutków doznanego w wyniku wypadku przy pracy urazu na zmiany chorobowe w organizmie zmarłego, na stan jego zdrowia. Tym samym brak podstaw do stwierdzenia, że wypadek przy pracy z dnia 5 czerwca 1983r. był przyczyną bądź współprzyczyną zgonu W. K..

Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

Apelację od wyroku wniosła ubezpieczona, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art.233§1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego, a to dokumentacji medycznej zmarłego W. K. oraz opinii biegłego R. H.,
- naruszenie art.278 k.p.c. w związku z art.286 k.p.c. polegające na niezażądaniu przez Sąd Rejonowy dodatkowej opinii biegłego onkologa lub uzupełniającej wspólnej opinii biegłych ortopedy traumatologa oraz onkologa,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu, że wypadek, jakiemu uległ W. K. nie może stanowić choćby współprzyczyny jego zgonu, podczas gdy na skutek tego wypadku doszło następnie do rozwoju u męża ubezpieczonej choroby nowotworowej i zgonu.

Wskazując na powyższe zarzuty ubezpieczona domagała się zmiany zaskarżonej decyzji przez uwzględnienie odwołania i przyznanie jej prawa do jednorazowego odszkodowania.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona wskazała, że opinia biegłego R. H., wbrew ocenie Sądu Rejonowego, nie jest opinią kompletną, przekonującą i wyczerpującą, nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy, gdyż biegły jako specjalista ortopedii i traumatologii nie był w stanie przeanalizować sprawy pod kątem onkologicznym. Z informacji przekazanych ubezpieczonej przez lekarza prowadzącego W. K.

tuż przed jego śmiercią, nowotwór mógł u niego rozwijać się nawet od trzydziestu lat, a to uzasadniałoby tezę o związku wypadku przy pracy ze śmiercią męża ubezpieczonej. Uraz, jakiego doznał W. K. w wyniku wypadku przy pracy dotyczył tych samych części ciała, gdzie rozwijał się nowotwór.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od odwołującej na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja E. M. nie zasługuje na uwzględnienie, nie zawiera bowiem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy.

Zaskarżone orzeczenie jest trafne i zyskuje pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i oceny prawnej, a rozstrzygnięcie swoje również prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, iż nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej

w art.233 k.p.c. i ostatecznie przyjął ją za własną.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328 § 2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy,

że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że rację ma organ rentowy, że wyrok ustalający wypadek przy pracy małżonka odwołującej wydany z powództwa pracownika przeciwko pracodawcy nie jest wiążący dla organu rentowego, nie jest on także wiążący dla Sądu rozpoznającego sprawę z odwołania od decyzji ZUS - art. 365 § 1 k.p.c. Wyrok taki nie ma powagi rzeczy osądzonej w sprawie toczącej się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego - art. 366 k.p.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 2004r. w sprawie II UZP 8/04). Wyrok taki jest dowodem w sprawie.

Niezależnie od tego zwrócić należy uwagę, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność, czy zdarzenie z 5 czerwca 1983r., jakiemu uległ W. K., doznając urazu kończyny dolnej, miało jakikolwiek związek ze zgonem.

Zgodnie bowiem z art.13 ust.1 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2017r., poz.1773 ze zm.) członkom rodziny ubezpieczonego, który zmarł wskutek wypadku przy pracy

lub choroby zawodowej, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Członkiem rodziny uprawnionym do jednorazowego odszkodowania jest przede wszystkim małżonek (art.13 ust.2 pkt 1 ustawy wypadkowej).

Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że przesłanką stanowiącą o prawie do jednorazowego odszkodowania jest związek pomiędzy zgonem a wypadkiem przy pracy. Chodzi tu o obiektywnie istniejące następstwo faktów i zależność tego rodzaju, że jeden poprzedza drugi i zdolny jest go wywołać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2016r., w sprawie I UK 209/15). Zatem wypadek przy pracy musi być przyczyną, czy też współprzyczyną i to istotną śmierci, co oznacza, że bez wywołanych tym wypadkiem powikłań śmierć nie nastąpiłaby.

Przeprowadzone przed Sądem I instancji postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości wykazało, że śmierć W. K. nie miała żadnego związku ze zdarzeniem, jakiemu uległ dnia 5 czerwca 1983r. Za takim przyjęciem przemawia przeprowadzona w toku postępowania przed Sądem Rejonowym opinia biegłego sądowego ortopedy traumatologa R. H., który stwierdził, że brak jest związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zdarzeniem z czerwca 1983r. powodującym uraz kończyny dolnej, a śmiercią męża ubezpieczonej, która nastąpiła na skutek rozwoju nowotworu prostaty.

Zaznaczyć należy, że ubezpieczona w toku postępowania pierwszoinstancyjnego opinii biegłego nie kwestionowała i nie zgłaszała dalszych wniosków dowodowych. W takiej sytuacji zarzuty do opinii sprecyzowane przez odwołującą w apelacji oraz wnioski

o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu ortopedii i onkologii Sąd Okręgowy uznał za spóźnione i stąd zarzutów tych nie uwzględnił, a wniosek oddalił. Zgodnie

z treścią art. 381 k.p.c., sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Przepis ten wyraża dążenie do przedstawiania przez strony całości materiału dowodowego na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Przesłankami dopuszczenia nowych dowodów dopiero na etapie postępowania drugoinstancyjnego są niemożność powołania ich w postępowaniu pierwszoinstancyjnym bądź też wyniknięcie potrzeby powołania ich dopiero w drugiej instancji. Ubezpieczona

nie wykazała zaś zaistnienia którejkolwiek z tych przesłanek. Niezależnie od tego odnosząc się do zarzutów do opinii biegłego zawartych w apelacji, to nie zawierały one żadnych medycznych argumentów i dowodów, a sprowadzały się do odmiennej od biegłego oceny

w zakresie stanu zdrowia męża ubezpieczonej. Tymczasem wnioski wynikające z opinii biegłych mogą jedynie być podważone rzeczowymi argumentami popartymi konkretnymi dowodami wskazującymi, iż stan zdrowia danej osoby jest odmienny niż rzeczywiście biegły ustalił (wyrok Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 19 kwietnia 2016r., w sprawie III AUa 1551/15 LEX nr 2062005).

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i w konsekwencji tego na podstawie art. 385 k.p.c. w pkt 1 wyroku oddalił apelację odwołującej jako bezzasadną.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98 i 99 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz.265).

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Jolanta Łanowy - Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia